

Asrın Putu Demokrasi

Şehid Şeyh Ebu Yahya el-Libi

5 Oca, 2018

<https://ilimvecihat.com>

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Kâmil Bir Din; İSLAM

Hamd Allah'a, salât ve selam O'nun Rasûlü'ne, ashabına, ehline ve onun yolundan gidenlere olsun. Ve sonra; Rab olarak Allah'tan, peygamber olarak Muhammed'den ve din olarak da İslam'dan razı olmuş ve bu kelimelerin manalarını idrak etmiş ve hiçbir bocalama, karışıklık olmadan bu kelimeleri anlamış olan her Müslüman, Peygamber Efendimiz Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*) getirdiği din olan İslam Dini'nin kendi içerisinde kâmil bir din olduğunu iyi bilir. Ve bu dinin hayatın her yönünü kapsadığını ve insanoğlunun istikameti için başkası ile birleşmeye ve bağdaşmaya muhtaç olmayan bir din olduğunu çok iyi bilir. Bu din inanç esaslarında, ritüellerinde, ibadetlerinde, muamelelerinde, siyasetlerinde, adaletinde, ahlak anlayışında, değerlerinde, maslahat gözetme hususunda ve tüm bunları hayata geçirme hususunda kâmil bir dindir. İslam dini bu saydıklarımızı veya bunun dışında islam dininden olan herhangi bir şeyi tamamlama hususunda asla harici etkenlere ihtiyaç duymaz. Allah (*azze ve celle*) şöyle buyuruyor: "*Bugün size dininizi kemale erdirdim; üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve İslam'ı sizin için uygun gördüm.*" (*Maide, 3*) Ve Peygamber Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyuruyor: "*Size, sarıldığınız müddetçe asla sapıtmayacağınız iki tane esas bıraktım: Allah'ın kitabı ve O'nun gönderdiği peygamberin sünneti.*" (*Hakim Müstedrek, 289*) Hadis İbni Abbas'tan merfu olarak rivayet etmiştir.

Hidayet, doğruluk, reform yollarının tamamlanması, ittifak ve birliğin sağlanması ve sadece Allah'ın kitabı ve peygamberinin sünneti ile yetinebilmek için ihtilaf ve anlaşmazlık durumunda bu ikisine (Kur'an ve Sünnet) başvurmakla emrolunduk. Eğer yeterlilik, menfaat ve hidayet bu ikisinde değil de başkasında olsaydı din bunlarla sınırlandırılmaz ve sorunlar da bu ikisine başvurarak çözülmezdi. Allah (*azze ve celle*) şöyle buyuruyor: "*Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, peygambere itaat edin ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin. Herhangi bir hususta anlaşmazlığa düştüğünüz takdirde, Allah'a ve ahiret gününe gerçekten iman etmiş iseniz, bu anlaşmazlığı Allah'a ve Rasûlü'ne arz edin. Bu daha iyidir; sonuç bakımından da daha güzeldir.*" (*Nisa, 59*) Âlimlerin de belirttiği gibi Allah'a arz etmek, kitabına arz etmektir. Peygambere arz etmek ise, sünnetine arz etmek demektir. Allah (*azze ve celle*) şöyle buyurmuştur: "*Hakkında ihtilafa düştüğünüz herhangi bir şeyin hükmü Allah'a aittir.*" (*Şura, 10*)

Kendisine hangi isimler takılırsa takılsın, ne yenilikler ve cazibeli şeyler eklenirse eklensin eğer şeriata uyulmaz ise heva ve hevese uymaktan başka

bir seçenek kalmaz. Allah şöyle buyurmaktadır: "*Sonra, seni din konusunda bir şeriat ve düzen sahibi kıldık. Sen ona uy ve bilmeyenlerin arzularına uyma.*" (Casiye, 18) Ve yine Allah (azze ve celle) şöyle buyurmaktadır: "*İşte bunun için sen tevhide davet et ve emrolunduğun gibi dosdoğru ol. Onların kötü arzularına uyma.*" (Şura, 10) Allah (azze ve celle) başka bir ayette şöyle buyurmaktadır: "*Ve eğer seni yalanlayacak olurlarsa o zaman de ki: 'Benim amellerim bana ve sizin amelleriniz size ait. Siz benim yaptıklarımın uzaksınız; ben de sizin yapmakta olduğunuz şeylerden uzağım (sorumlu değilim)'*" (Yunus, 41)

Hak yolu birdir, açıktır, sabittir, kesindir ve o yol da, Allah'ın kulları için kendisinden başkasını kabul etmeyeceği İslam'dır. Çeşitli şekillerde ve farklı farklı isimler altında günden güne üretilmeye devam edilen, yenilene ve çeşitlendirilen sapkınlık ve saptırıcı olan batıl yollar ne kadar da çoktur! Allah (azze ve celle) şöyle buyurmaktadır: "*İşte bu benim dosdoğru yolum. Artık O'na uyun. Başka yollara uymayın. Yoksa o yollar sizi parça parça edip O'nun yolundan ayırır. İşte size bunları Allah, kendisinden sakınasınız diye emretti.*" (Enam, 153) "Abdullah bin Mes'ud (radıyallahu anhu) şöyle rivayet etmiştir: "Bir gün Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) bize bir çizgi çizdi. Ve "bu, insanı Allah-u Teâlâ'nın rızasına kavuşturacak olan doğru yoldur, dedi. Sonra, bu çizginin sağına ve soluna ayrı ayrı çizgiler çizdi ve bu yolların her birinin başında o yola çağırıcı bir şeytan durur, buyurdu. Sonra; "*İşte bu benim dosdoğru yolum; artık ona uyun' âyetini okudu.*" (İ. Ahmed müsnedinde 4142 ve 4437 nolu hadis.)

İslam ümmeti bu büyük meseleyi kavradığı, tam olarak idrak ettiği, gerçek ve pratik anlamda bağlılık gösterdiği takdirde, zaferi daha yakın kılarak, hakimiyeti daha çabuk elde edebilir ve böylece düşmanlarının gözünde daha heybetli olur. Aksi takdirde ümmet asla geleceğe yönelik bir adım atamaz. Nitekim bu gerçeği bize şeriat, tarih ve vakıa söylemektedir. Dolayısıyla anlayış veya amel düzeyinde bu meseleyi kavramadaki en ufak bozukluğun ya da belirsizliğin sonu düzelemeyecek bir yamulma, arkasından hata üreten bir hata, sapma meydana getirecek bir sapıklık ve fitne doğuracak bir fitnedir.

Başvurulması Gereken Kaynak

Bu nedenle Allah Rasûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) hidayet yolu ile hidayet ehlinin yoluna bağlılığın önemi ile sapkınlıklara sürükleyen bid'at ve yenilikler hususunda öneriyi ve uyarıyı bir arada zikrederek şöyle buyurmaktadır: "*Muhakkak ki sizin içinizde benden sonra yaşayacak olanlar birçok anlaşmazlığa şahit olacaklar. Bu durumda sizin üzerinize gerekli olan benim sünnetime ve hidayet ehli olan raşid halifelerimin sünnetine sarılmaktır.*"

Onlara azı dişleriniz ile tutununuz. Ve işlerin sonradan çıkanlarından sakının, muhakkak ki her yenilik bid'attir. Her bid'at de sapıklıktır." (Ebu Davud,73 nolu hadis)

Bu nedenle her Müslümanın, kalbini şu âyet ile düğümlemesi gerekir: *"Sana vahyedilene sınımsız sarıl. Zira sen doğru yol üzeresin."* (Zuhruf, 43) Bir Müslüman buna davet etmeli, bununla gurur duymalı, bu uğurda fedakarlıkta bulunmalı ve bu daveti neşretme konusunda bütün sıkıntılara sabretmeli. Bütün bunlarla beraber hangi mazeret altında olursa olsun, onun dışındakilere en ufak bir temayülden elinden geldiğince sakınmalıdır. Çünkü iyi bilmelidir ki, hakkın gerisinde batıldan başka bir şey yoktur. Batıl davetçilerinin süslü sözleri ve devletlerin veya kurumların veya cemaatlerin bu batılın pazarlamasını yapması onun için önemli olmamalı ve onu saptırmamalıdır. Ki nitekim batıl her kim tarafından izlenirse izlensin ve her kim tarafından onun davetçiliği yapılırsa yapılsın bu, onun batıl olduğu gerçeğini değiştirmez. Aynı şekilde hak da, kim ona iman ederse etsin veya kim onu inkâr ederse etsin bu, onun hak olduğu gerçeğini değiştirmez. Allah (azze ve celle) şöyle buyurmaktadır: *"Eğer onlar sizin iman ettiğiniz gibi iman ederlerse muhakkak ki doğru yolu bulmuşlardır. Ancak eğer yüz çevirirlerse muhakkak ki onlar derin bir ayrılığa düşmüş olurlar. Allah onlara karşı sana yeter. O, hakkıyla işiten ve hakkıyla bilendir."* (Bakara, 137) Allah (azze ve celle) şöyle buyurmaktadır: *"Aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet; onların arzularına uyma ve seni Allah'ın sana indirdiği şeylerden uzaklaştırmalarından sakın. Eğer yüz çevirirlerse bil ki, Allah onları bazı günahlarından dolayı bir belaya çarptırmak istemektedir. Muhakkak ki insanların çoğu fasıktırlar."* (Maide, 49)

Her kim bu hakikati idrak eder, anlamak için kendini soyutlar ve arzularının tuzaklarından kurtulursa, kendisine arz edilen her türlü fikri, siyaseti ve rejimi hak ettiği mekâna koyması onun için kolaylaşır. Böylece bu fikir ve siyasetler hakkında hiç tereddüt etmeden, şaşkınlığa düşmeden, nezaket ya da ayak uydurmaya çalışmadan Allah (azze ve celle)'nin verdiği hükmü verir.

Asrımızın Konuşan Putu

Çağın felaketlerinden olan ve ortaya amaçsız bir batı toplumu çıkaran sistemlerin ürettiği en büyük sıkıntı ve zulüm, demokrasinin İslam ümmetine sızmasıdır. Nitekim demokrasi, İslam ümmetinin içerisine ümmet gaflet uykusunda iken, halkları mustazaf durumdayken, hakimleri mürted, evlatlarının cahil ve âlimlerinin büyük bir kısmının ihmalkarlık içinde olduğu bir vakitte sinsice nüfuz etmiştir. İslam ülkelerinde bayraklarını yükseltti; zehrini ümmetin eklemlerine saçtı; sapık ve batıl olan akide esaslarını onların arasında yaydı ve sapıklığıyla ümmetin vatandaşlarını baş başa bıraktı.

Cahiller buna aldandı; ancak düzenbazlar bunu bir fırsat olarak kullandılar. Halklarını helak edici bir yola sürüklediler. Zaten zayıf düşürülmüş olan ümmeti, ölüm sancıları ile baş başa bıraktılar. Şura adı altında en açık küfür amelleri pazarlandı. Özgürlük sloganları altında rezalet yayıldı. İnanç özgürlüğü adı altında inkarcılar üstün görüldü ve ümmetin evlatları arasında Ateizm kol gezmeye başladı. Düşünce özgürlüğü adı altında cahiller ve ahmaklar dine saldırma cüretinde bulundular. Görüş ayrılığı ve çoğulculuk adı altında ümmet fırkalara ve partilere bölündü. Bütün bu saydıklarımızla beraber hâlâ bu yeni dinin davetçilerinin minberleri salladığını görüyoruz. Bu yeni dine teşvik için kalemlerin sivriltilip mürekkepler harcandığına şahit oluyoruz. Ve insanları bu yeni dinin mensubu olmaları için yazılı, görsel ve işitsel medya yayın organları istihdam ediliyor. Yayılması, dayatılması ve hakim kılınması için insanî ve maddi imkânlarıyla dünyanın çeşitli yerlerine ordular seferber edildi. Kabe'nin Rabbine yemin olsun ki bu, İslam'ın muhteşem temiz görünümünü kirleten, saflığını ve şeffaflığını bulanıklaştıran muasır bir felakettir.

Eğer ki yeryüzünde hala iyiliği emredip kötülükten nehyeden ilim ve iman ehli olmasaydı, bizzat kendini İslam'a nispet eden insanların elleri ile İslam'ın kökünü kazıyacaktı. Lakin Allah, dini olan İslam'ı muhafaza edecektir. Ve bu din içinde bu dini elleri ve dilleri ile müdafaa edecek kullar var edecektir. Çünkü Peygamber Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmaktadır: *"Ümmetimden bir grup Allah'ın emrini yerine getirmeye devam edecektir. Onları yüz üstü bırakanlar ve onlara muhalefet edenler onlara bir zarar veremeyecekler. Ve kıyamet gelene kadar onlar insanlara karşı muzaffer olacaktır."* (Buhari 3405 no'lu hadis ve Müslim 1920 no'lu hadis)

Peki, batılı siyasetçilerin bize dayatmak istediği, bazı laiklerin pazarlamasını yaptığı ve kendini İslam'a nisbet eden cahillerin peşinden koştuğu bu yeni din nedir?

Dahası, artık birçoğu bu garip, bozuk ve kokuşmuş sisteme meşruluk kazandırmaya ve onu asıllaştırmaya kalkıyor. Öyle ki artık şu sözleri duyar olduk: Demokratik İslam, Demokrat İslamcılar, İslam'ın Demokratlığı vs. Sanki İslam ve Demokrasi bir elin parmakları gibi biri diğeri olmadan yetersiz olacakmış gibi lanse ediliyor. Doğru bu ifadeler gibi daha başka bayatlamış ve önemsiz ifadeler ancak İslam Dini hakkında zır cahil olan insanlardan sadır olur. Velev ki bu ifadelerin sahipleri zekâdan veya politikadan veya da basiretli olmaktan söz etseler bile.

Bizler, Demokrasi'yi incelediğimiz zaman onun mefhumları, akide esasları, kuralları, ritüelleri, usûlleri ve değerleri olan diğer dinlerden farklı olmayan bir

din olduğunu göreceğiz. Çünkü bir dinin din olabilmesi için gereken bu esasların hepsi Demokrasi'de mevcut. Aslında bunun bir din olduğunu anladığımızda, günümüzde kendini İslam'a nisbet eden ve Demokrasi fitnesi ile kendini kandırmış olan insanların, Demokrasi ve İslam hakkında kullandıkları terimlerin ne kadar çirkin olduğunu fark edeceğiz.

Zira bu ifadelerin aslı itibari ile şu ifadelerden farkı yoktur: Yahudi İslamcılar, Yahudi İslamcılık veya Mecusi İslamcılık veya Hıristiyan İslamcılık. Ve bizler istersek bu örnekleri çoğaltabiliriz.

Peki, yeryüzünde cehaleti ne seviyede olursa olsun, müptela olduğu sapıklık nerelere ulaşırsa ulaşsın hiç böyle terimleri İslam Dininde kabul edebilecek bir Müslüman var mı?

Hiç şüphe yok ki yeryüzünün en ücra çöllerinde yaşayan ve fitratı uygarlık, çağa ayak uydurma ve Yunan Felsefeleri tarafından değişmemiş yaşlı bir adam bile bu terimleri duyduğu zaman reddeder ve bu fikirlerden Allah'a sığınır. Zira, denizde veya gökte ziraatın yapılabileceği konusunda onu ikna etmek, bu ifadelerin güvenilirliğine ikna etmekten daha kolaydır. İsterseniz deneyebilirsiniz.

Peki, bütün bunlara rağmen neden Yahudiliğin İslamla bir arada zikredilemeyeceği konusunda hemfikir olduk da, Demokrasi'yi övgü dolu ifadelerle İslam'a yamamaya çalışıyoruz?

Bu Yeni Dinin Hakikati

Şüphesiz ki Demokrasi'nin hakikatini idrak etmek ve İslam'a olan zıt yönlerini bilmek, bu yeni dini İslam'a yamamaya çalışanların nasıl bir cürüm işlediklerini anlamamız için yeterlidir. Bu işledikleri cürüm sebebi ile İslam'ın saflığı Demokrasi'nin pisliği ile, adaleti zulmü ile, nuru karanlığı ile ve tevhidi Demokrasi'nin meşrû kıldığı şirk ile yer değiştirmiştir. Ta ki öyle bir hâl aldı ki, ortaya çok iğrenç bir terim attılar ve 'Demokratik İslam' dediler.

Öncelikle Demokrasi Dininin davetçilerine şunu söylüyoruz: Bu Demokrasi kelimesinin manası nedir? Zira bu kelimenin bizim dilimizde bir aslı yok ve bu kelime dilimize sonradan dahil edilmiş kelimelerden bir tanesidir. Bu kelime Yunanca bir kelimedir. Bizim dilimizdeki manası ise 'halkın otoritesi', 'halkın egemenlidir'. İşte bu, Demokrasi'nin üzerine bina edilmiş olduğu asıldır. Ve bu asıl olmadan asla Demokrasi'nin varlığından söz edilemez. Bu asıla ulaşma yolunda farklı menheçler izleseler de, Demokrasi ile yönetilen bütün rejimler bu asıl üzere kuruludur. Ve bu rejimler buna çağırmakta, bu uygulama ile övünmekte ve bu rejimi tanımayan insanları nakıs görmektedirler. Onların

arasında bilinmesi zaruri olan asıllardan bir tanesi de, ister İslamcı olsun ister olmasın hiç kimse Demokrasi'den bu manayı çekip alamaz. Ya da, halkın mutlak manada ki egemenliğini kabul etmeden asla Demokrasi'yi uyguladığını ve bu ülkeyi rejimle yönettiğini iddia edemez. Böyle bir kimsenin hâli, ancak temel aldığı içeriği kendinden boşaltılmış bir Yahudiliğe davet ettiğini iddia eden kimsenin durumu gibidir. Peki, hiç Yahudiler bu adamı doğrularlar mı? Ya da insanlara arz ettiği daveti kabul ederler mi?

Öyleyse Demokrasi Dini halka, kayıtsız şartsız egemenlik yetkisini sunmaktadır. Hakim olan otorite halkın otoritesidir. Yürürlükte olması gereken kanunları da halk koyar. Bağlayıcı olan onun yasalarıdır. Ve en yüce olan yine halkın egemenliğidir. Demokratik sistemlerde halkın hükmünü bozacak ve onun hükmünü engelleyebilecek kimse yoktur. Demokratik sistemlerde halk, asla yaptığından sorulmaz.

Doğrusu bu yazdıklarımı garipsediğinizden hiç şüphem yok. Ki zaten bu yazdıklarım yerilmeyi hak eden cümleler. Ancak bu konuda yazarı değil, bizzat Demokrasi Dinindeki ilahları kınayın. Çünkü onlar bu yeni dini sürekli insanlara güzel gösterdiler ve ucuz, bayat felsefelerle bunun çirkin yüzünü örtmeye çalıştılar. Ve sonra insanlara, Demokratik İslam'a gelin, dediler. Vela havle vela kuvvete illa billah.

Bu Yeni Dinin Mabetleri

Bütün vatandaşları görüşünü belirtmeleri için bir yerde toplamak imkansız olduğu için halkın iradesinin daha kolay dile getirileceği bir çözüm yolu buldular. Ve sonuç olarak, içerisinde halkın seçtiği vekillerin bulunduğu parlamentoyu kurdular. Bu süreçte halkın üzerine düşen görev, kendisini temsil edecek vekilleri seçmek ve onu parlamentoya göndermektir. Parlamentonun görevi de, vekili olduğu halkın iradesini orada ifade etmektir. Yani parlamenterler halkın küçültülmüş sureti gibidir. Ve her milletvekili kendisini isteyen topluluğu temsil eder. Parlamento, Demokratik rejimlerde yüksek kanun koyma yetkisine yani yasama yetkisine ve Demokrasi Dininin çizdiği kırmızı çizgilerin dışına çıkmadığı sürece istediği yasayı kabul ve ret hakkına sahiptir. Bu şarta bağlı kaldığı müddetçe istediği yasayı teklif etmede ve Allah'ın indirdikleri ile örtüşsün veya örtüşmesin istediği şeyi onaylama konusunda kesinlikle herhangi bir kınama söz konusu değildir. Çünkü onu koyan, onaylayan ve ona uymayı gerekli kılan, halkın iradesini temsil eden, parlamentodur. Demokratik sistemlerin en bariz sloganı, egemenlik kayıtsız şartsız milletindir. Ancak, verdikleri hüküm ne kötüdür!

Parlamento, ister halk meclisi, ister millet meclisi, ister de yasama meclisi ya

da başka bir şekilde adlandırılınsın, onun asıl görevi budur. Bunlar sadece isimde farklılıktır. Allah (*azze ve celle*) ne kadar doğru söylemiştir: "*Sizin Allah dışındaki taptıklarınız, Allah'ın kendileri hakkında hiçbir delil indirmediği, sizin ve atalarınızın koyduğu isimlerden başka bir şey değildir. Hüküm yalnızca Allah'a aittir. O, yalnızca kendisine ibadet edilmesini emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.*" (Yusuf, 40)

Kalbine iman nurundan bir şey temas etmiş herkes şunu iyi bilir ki, bu din ile İslam Dini ne kalplerde ne de vakıada bir an bile bir araya gelemez. Ve bu ikisinden birini etkisiz hale getirmeden diğeri asla uygulamaya dökülemez. Bunu idrak eden etmiş; ancak kimileri hâlâ bu gerçekten habersizdir. Ancak, kişiyi bilmediği halde bu karanlıklara götüren cehalet ne kadar da kötüdür!

İki Ayrı Din; Demokrasi ve İslam

Bu gerçek cahilce inat etmeyen insanlar için her ne kadar da bariz olsa da, bizler yine de Demokrasi Dininin İslam Dini ile çatıştığı ve uyuşmadığı bazı noktalara işaret etmeye çalışacağız. Ta ki, Demokrat İslamcıların Müslümanları nasıl bir çıkmazın içine soktuğunu ve onları nasıl bir bataklığın içinde ölüme terk ettiğini daha iyi idrak edelim.

İlk olarak bilmeliyiz ki; İslam Dininin kendisi üzerine bina edilmiş olduğu esaslardan bir tanesi de koyduğu bütün kurallara teslimiyet göstererek itaat etmek ve kapsamlı bir şekilde boyun eğmektir. Nitekim İslam, bizzat bu manayı içerdiği için İslam diye isimlendirilmiştir. Çünkü İslam demek; Allah'ın emirlerine teslim olmak ve bu emirlere herhangi bir şekilde muhalefet etmemek demektir. Ve bu yüzden kendini bu dine nispet eden Müslümanların Allah (*azze ve celle*)'nin hükümlerine boyun eğmeleri ve emirlerine tam bir teslimiyet ile itaat etmeleri gerekir. Ve kendisinde bu esas oturmamış bir insanın İslam'ı iddiadan öteye gidemez. Çünkü Allah (*azze ve celle*) şöyle buyurmaktadır: "*Muhsin bir şekilde Allah'a teslimiyet göstererek İbrahim'in şirkten arınmış dinine tabi olandan daha hayırlı kimdir? Allah İbrahim'i dost edinmiştir.*" (Nisa, 125)

Eğer Allah ve Rasûlü bir konu hakkında son sözü söylemiş iseler, onların dışındakiler için herhangi bir seçim hakkı kalmaz. Aksine Müslümanların üzerine düşen görev, onların koyduğu kanunlara tam bir teslimiyet ile itaat etmektir. Allah (*azze ve celle*) şöyle buyurmaktadır: "*Allah ve Rasûlü bir konu hakkında hüküm verdikleri zaman, mü'min bir erkeğin veya mü'min bir kadının seçme hakkı yoktur. Artık kim Allah'a ve Rasûlü'ne isyan ederse derin sapıklıkla sapmıştır.*" (Ahzâb, 36)

İşte, İslam'ın söylediği ve onayladığı Allah (*azze ve celle*)'nin de kendisinin

dışında bir şeyi din olarak kabul etmeyeceği İslam Dini bu esas üzerine kuruludur. Ancak Demokrasi Dini ise, tamamen muhayyerliklerle dolu bir dindir. Böylelikle Demokrasi Dini, İslam Dininin üzerine kurulmuş olduğu esası tamamen yıkmıştır. Demokrasi sistemi ile yönetilen rejimlerde ya da daha doğru bir ifade ile Demokrasi Dini ile yönetilen rejimlerde, parlamento heyeti tarafından kabul görülüp onaylanmadığı sürece hiçbir olgunun kutsallığı ve itibarı söz konusu değildir. Allah (*azze ve celle*)'nin, muhkem olan ve her Müslümana 'işittik ve itaat ettik' demesi gereken bağlayıcı hükümleri, Demokrasi Dininin kendilerine sınırsız yetki verdiği parlamenterler tarafından eklemeye, eksiltmeye, iptal edilmeye, onaylanmaya, silinmeye, tahrif edilmeye ve reddedilmeye açıktır. Eğer isterlerse kabul ederler, istemezlerse de reddederler.

Örneğin; Allah (*azze ve celle*) içkiyi muhkem âyetlerinde haram kılmıştır. İnsanlar ve cinlerden oluşan tüm milletler içkinin haramlığı onaylansın mı onaylanmasın mı diye toplansalar; haramlığını kabul etsinler veya etmesinler onlar bu fiilleri ile kâfir olurlar. Hâl böyle iken Demokrasi Dini, İslam Dininin koyduğu kuralları onaylama ve reddetme konusunda kapılarını sonuna kadar açıyor. Varın siz düşünün. Hatta ve hatta Demokrasi Dini tarafından İslam Dininin kabulü ve reddedilmesi bile halkın seçimine bırakılmış durumda. Eğer halk İslam Dinini muhterem kabul ederse İslam Dini saygıyı hak eden ve kutsal sayılan bir şey haline gelir. Ancak, eğer İslam Dini halk tarafından muhterem kabul edilmez ise, kendisine asla değer verilmez ve bütün saygınlığı ayaklar altına alınır. Ve artık Demokrat İslamcılar öyle bir hâl aldılar ki onlardan kimileri açık açık şunu söylemeye başladılar: "Eğer halkımız Allahsızlığı esas edinen Komünizm ile yönetilmeyi seçerlerse bizler de onların bu kararına saygı duyarız. Veya halk İslami hükümler ile hükmedilmeyi kabul etmez ise onların bu kararından hoşnut oluruz.

Allah (*azze ve celle*) Kur'an-ı Kerim'de bize şöyle söylediğinde, "*Allah hükmeder ve kimse O'nun verdiği hükme hesap soramaz.*" (Rad, 41)

Demokrasi Dininin mensupları bizlere şöyle cevap veriyorlar: "Hayır, millet bir konuda hüküm verdiği zaman kimse onların verdiği hükme hesap soramaz."

Allah (*azze ve celle*) kitabında şöyle buyuruyor: "*Allah ve Rasûlü bir konuda hüküm verdikleri zaman hiçbir mü'min erkeğin ve hiçbir mü'min kadının seçme hakkı kalmamıştır.*" (Ahzâb, 36)

Onlar ise şöyle cevap veriyorlar: "Aksine, tercih hakkı halkındır. Doğru onun doğru dediği, yanlış da halkın yanlış dediği şeydir. Halk, yasalardan dilediğini seçme konusunda tam bir hürriyet sahibidir."

Onlara, Allah (*azze ve celle*) Kur'an'da; *“Allah gökte de yerde de ilahtır”* (*Zuhrûf, 84*) diye buyuruyor dediğimiz zaman, onlar bize şöyle cevap veriyorlar:

“Göğe gelince; o Allah'ın olsun. Ancak Allah bize yeryüzünde karışmasın. Yeryüzünde söz sahibi olan halktır. Geçerli olması gereken yasalar halkın koyduğu yasalardır. Ve son kararı da halk verir.”

Allah (*azze ve celle*) doğru söylemiştir: *“Onlardan çoğu şirk koşturmadan Allah'a iman etmezler”* (*Yusuf, 106*)

Andolsun ki, İman Etmiş Olmazlar

Herkes bilmelidir ki, Kur'an şunu çok açık bir şekilde belirtmiştir: *“Hayır, Rabbine yemin olsun ki onlar, seni aralarında çıkan anlaşmazlıklarında seni hakem tayin edip, sonra da verdiği hükme içlerinde bir sıkıntı duymadan tam bir teslimiyet ile teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar.”* (*Nisa, 65*)

Bazı âlimler bu âyetin iniş sebebi olarak şu kıssayı kitaplarında zikrederler:

"İki tane adam peygambere gelip, aralarında çıkan anlaşmazlığı ona arz ederler. Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'de aralarında adaletli bir şekilde hüküm verir. Kendisi aleyhine hüküm verilmiş olan adam şöyle dedi: "Ben, verilen bu hükümden razı değilim." Arkadaşı ona sordu: "Peki, peygamberin verdiği hükümden razı değilsen kime gidip muhakeme olalım?" O da "Ebu Bekir'e gidelim" dedi. Sonra beraber Ebu Bekir'e gittiler. Kendi lehine hüküm verilen adam Ebu Bekir'e şöyle söyledi: "Ey Ebu Bekir! Biz peygambere gittik ve bizim aramızda hüküm verdi; ancak bu adam razı olmadı. Sen bizim aramızda hüküm ver" Ebu Bekir ona şöyle cevap verdi: "Sizler Peygamberin verdiği hükme razı olun, ben onun sözünün üzerine söz söylemem." Kendisi aleyhine hüküm verilen adam tekrar razı olmadı ve "Ömer'e gidelim" dedi. Ömer (*radiyallahu anhu*)'nın yanına geldiklerinde ona başlarından geçenleri anlattılar ve Peygamber Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'e muhakeme olduklarını; ancak adamın razı olmadığını, sonra Ebu Bekir'in yanına gittiklerini ve onun onlara verdiği cevabı anlattıktan sonra Ömer, aleyhine hüküm verilen adama dönüp "Gerçekten böyle mi oldu?" diye sordu. Adam "Evet" deyince Ömer evine girdi ve kılıcıyla dışarı çıktı ve peygamberin verdiği hükümden razı olmayan adamı öldürdü. Bunun üzerine Allah (*azze ve celle*) bu ayeti indirdi: *“Hayır, Rabbine yemin olsun ki onlar, aralarında çıkan anlaşmazlıklarında seni hakem tayin edip, sonra da verdiği hükme içlerinde bir sıkıntı duymadan tam bir teslimiyet ile teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar.”* (*Nisa, 65*) (İbni kesir'in müsned ül-faruk 2.cild syf. 575.)

Eğer ki bu tavizsiz hüküm Allah Rasûlü'nün bir konudaki hükmünü beğenmeyen bir adam hakkında icra edilmiş ise, İslam'ın tüm hükümlerini beğenilmeye ve beğenilmemeye müsait hale getiren Demokrasi Dininin durumu nedir sizce? Allah'ın hükümlerini beğenmeyen bu demokratlar da kim oluyorlar? Onlar Ebu Bekir veya Ömer veya sair sahabelerden mi? -Haşa- O Salihler asla böyle bir şeye yeltenmezler. Bilakis bu demokratlar insanların en alçak, en cahil ve en fasıklarındır. Onların aralarındaki en olgunları ise şöyle söylerler: *"Bizler ıslah etmeye çalışıyoruz." "İyi bilin ki onlar bozguncuların ta kendileridirler; fakat bunu idrak edemiyorlar"* (Bakara, 11-12)

İslam Teslim Olmaktır

İyi bilmeliyiz ki Allah (*azze ve celle*) bizden, sadece içkiden sakınmamızı, ahlaksızlıklardan kendimizi korumamızı ve finansı yerle bir eden faizden el etek çekmemizi istemiyor. Allah (*azze ve celle*) bizden bütün bunlardan kaçınmakla beraber, Allah'ın yasaklayıcı kanunlarına itaat etmemizi istiyor. Çünkü onlar Allah'ın kanunlarıdır. Ve asla tahrifi ve değişikliği kabul etmezler. Vallahi eğer, Allah'ın şeriatı herhangi bir beldede parlamenterler istediği için ve halk bundan razı olduğu için tatbik edilse bu Allah'ın şeriatı olmaz. Çünkü bu şeriatı insanlar arasında hâkim kılan şey Allah'ın emri olmayacak, halkın rızası olacak. Ve bundan razı olan halk yarın bundan sıkılınca, bu şeriat değişikliğe uğramak zorunda kalacak. Böylelikle bu şeriatın diğer kanunlardan hiçbir farkı kalmayacak. Zira bu şeriatı insanlar arasında saygıdeğer kılan Allah değil, aksine ismi parlamento olan, konuşan ve ilah edinilen bir puttur. Kendisi de koyduğu kanunlar da kahrolsun.

Acaba Demokrasi Dininin mensubu olan İslam müntesipleri, ülkelerindeki Müslümanların hamasi duygularını sömürerek ve onları aldatarak sürükledikleri büyük felaketin farkında değiller mi? Eğer farkında değiller ise şunu bilmeliler ki bu, sonrasında normalleşmenin ve geriye dönmenin çok zor olduğu bir yol ayrımıdır. Çünkü artık ya azaların teslim olduğu ve kalplerin kendisi ile sekinet bulduğu ve razı olduğu saf bir İslam ya da egemenliğe dair ne varsa halka veren ve halkı ilahlaştıran bir Demokrasi. Ve kıyamet günü kendilerine sorulacak olan şu soru için bir cevap hazırlamaları gerekir: *"Ey Ademoğulları! Ben size şeytana kulluk etmeyin; çünkü o sizin apaçık düşmanınızdır. Ve bana kulluk edin; bu benim dosdoğru yolumdur demedim mi?"* (Yâsîn, 60)

İmanın Birinci Şartı

Her Müslüman bilir ki imanın ilk şartı, Âlemlerin Rabbi olan Allah (*azze ve celle*)'ye iman etmektir. Yani O'nun ezelden beri var olduğuna, O'nun tek ilah

olduğuna, tek Rab olduğuna, isimlerine ve sıfatlarına iman etmektir. Bu başlık altında Müslümanın tartışmasız olarak iman etmesi gereken diğer bir husus ise, helal ve haram belirleme yetkisinin yalnızca Allah (*azze ve celle*)'ye ait oluşudur. Bu da İslam Dini'nde teşrî diye isimlendirilir. Hiç kimse küçük ya da büyük olsun, herhangi bir şeyi Allah'ın izni olmadan helal veya haram kılamaz. Çünkü Allah (*azze ve celle*) şöyle buyurmaktadır: "*Diliniz yalana alışageldiğinden dolayı, Allah'a karşı yalan uydurarak; şu helaldir veya şu haramdır, demeyin. şüphesiz ki Allah'a iftira atanlar iflah olmazlar.*" (Nahl, 116)

Başka bir ayette ise şöyle buyurmaktadır: "*De ki: Allah'ın size indirdiği rızkın bir bölümünü helal kıılıp bir bölümünü de haram kıldınız. De ki: Allah mı size izin verdi yoksa ona iftira mı atıyorsunuz?*" (Yunus, 59)

Ümmetin ittifakı ile, teşrî yetkisini Allah'tan başkasına vermek büyük küfürdür. Ve kişiyi İslam dairesinden çıkarır. Nitekim yeryüzü Allah'ın mülküdür. Ve Allah'ın mülkünde yasakları ve serbestlikleri o belirler; çünkü o âlemlerin Rabbidir. Bu, İslam Dininde kesin bir şey iken, Demokrasi Dini bu esasa tamamen zıt bir esas üzerine bina edilmiştir. Çünkü herkes tarafından malumdur ki Demokrasi Dini, helal ve haram belirleme yetkisini Allah (*azze ve celle*)'den gasp edip halka ve halkın eliyle de parlamenterlere sunmaktadır.

Demokrasi Dininin hâkim olduğu sistemlerde helal ve haram belirleme yetkisi tamamen halka aittir. Çünkü onların en bariz sloganlarından bir tanesi de; "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir" sloganıdır. Böylece, haram sadece parlamenterlerin haram kıldığıdır. Helal ise yalnızca onların serbest kıldığı şeydir. Güzel, onların güzel gördüğü; çirkin, onların çirkin gördüğüdür. Kanunlar onların razı olduğu, yasa onların onayladığı yasalardır. Parlamentoda kendisinin takdisi olmadan hiçbir din mukaddes değildir.

Milletin Meclisi'mi? Rabblerin Meclisi'mi?

Doğrusu bu parlamentoya verilecek en güzel isim Millet Meclisi değil Rabler Meclisi'dir. Çünkü o mecliste Allah'ın helallerini ve haramlarını değiştirenlerin insanların ilahlık tasladıklarını Rabbimiz kitabında bize şöyle anlatıyor: "*Yahudiler Allah'ı bırakıp hahamlarını Rabler edindiler. Hıristiyanlar da rahipleri ve Meryem oğlu İsa'yı Rabler edindiler. Oysa onlar yalnızca tek olan Allah'a ibadet etmek ile emrolunmuşlardı. Allah'tan başka ilah yoktur. Allah, onların şirk koştuklarından münezzehtir.*" (Tevbe, 31)

Bakın, sapıklık insana neler yapıyor. Âlimleri olan hahamlar ve abidleri olan rahipler, Allah'ın ismi ile konuştuklarını, kanunlarını din sloganı altında çıkarttiklarını ve Allah'ın sevip razı olacağı kuralların kendi koydukları kurallar

olduğunu iddia ediyorlardı. Ancak Allah (*azze ve celle*) , kendi koyduğu helalleri yasakladıkları ve yasakladığı şeyleri serbest bıraktıkları için onları Rabler diye isimlendirdi. Peki, İsrail oğullarının yaptığı gibi; Allah'ın adı ile konuşmak yerine, her fırsatta İslam şeriatından beri olduklarını açıkça söyleyen demokratlardan, laiklerden, komünistlerden ve diğer ideolojileri benimseyen insanlardan oluşan ve asrımızda ismi Millet Meclisi olan Rabler Meclisi'nin durumunu varın siz düşünün. O hahamların ve rahiplerin yaptığı şeyler, bugün Rabler Meclisi'nde bulunan parlamenterlerin yaptığı şeylerin aynısıdır. Bu da; kendilerini o mevkiye getiren insanlar için yasaklar ve serbestlikler belirlemek. Böylelikle kurdukları düzen kendi koydukları haramlar ve helaller üzerinde devam edip bağlayıcı olsun, ihlal edenler cezalandırılsın, saygı duyup bağlı kalanlar da saygı değer olsun. Ancak bugünkü parlamenterler ile o zamanın hahamları ve rahipleri arasında es geçmememiz gereken bir fark var. İsrailoğulları bu yaptıkları küfür fiilini dînî sloganlar altında yaparak bu yaptıklarının aslında dinin ve dünyanın maslahatına uygun olduğu görüntüsünü vererek yapıyorlardı. Ancak günümüzün Rableri ise bunu hiçbir şer'î dayanakları olmadan yapıyorlar. Bu da, tam bir cehalet, Allah'ın şeriatına karşı kasıtlı bir muhalefettir. Peki, değerli okuyucu; sence hangi grup yerilmeye ve dışlanmaya daha layıktır.

Adiyy bin Hatim'den rivayet edildiğine göre o şöyle söylüyor: "Bir gün peygamberin yanına gittim; o sırada peygamber Tevbe Suresi'ni okuyordu. 31. âyete gelince; 'Allah'ın dışında hahamları ve rahipleri Rabler edindiler.' dedi." Ben, "Ey Allah'ın Rasûlü, bizler onları Rabler edinmiyorduk." dedim. Rasûlullah buyurdu ki: *"Aksine! Onlar size Allah'ın haram kıldıklarını helal, helal kıldıklarını da haram kılarken sizler onlara itaat etmiyor muydunuz."* Ben de, "Evet" dedim. Sonra şöyle buyurdu: *"İşte bu, sizin onları Rab edinmenizdir."* (Sünen Tirmizi 3095 no'lu hadis)

Belki de bu hahamlar ve rahipler kendilerinde kanun koyma yetkisini sürekli olarak görmeyerek, sadece hayatın bazı alanlarında pratik olarak uyguluyorlardı. Ancak bugün yürürlükte olan parlamentolar tamamen bu yetkiyi kendilerinde görerek toplumları adına kanunlar çıkartıyorlar. Ve bu çıkardıkları kanunların Allah'ın koyduğu kanunlara ters düşüp düşmeyeceğini hiç hesaba katmıyorlar. Zaten yasaklar ve serbestlikler belirleme yetkisi parlamentoda yer alan parlamenterlerin başlıca görevlerindedir. Yani herhangi bir insan parlamento kubbesi altına girdiği andan itibaren kendisine, sadece âlemlerin Rabbi olan Allah'a has bir yetki, yani haram ve helal belirleme yetkisi takdim ediliyor ve Demokrasi dininin esaslarına göre, sunduğu yasa ve önergeler hususunda saygıdeğer, vazifesi mukaddes ve zatî itibarı ile dokunulmazlığı olan bir Rab haline geliyor. Ve bu aciz olan insan parlamentonun kubbesi altında bulunduğu sürece asla yaptıklarından hesaba

çekilmez.

İşte bu, İslam âlimlerinin şirk olduğu konusunda müttefik oldukları meselelerden bir tanesidir. Bu insan ister o kubbe altında kanun koysun veya koymasın, fark etmez. Çünkü Allah'ın koyduğu kanunlar dururken ona tamamen muhalif kanunlar çıkarmak bir şirk, kişinin kendisinde bu hakkı görmesi başka bir şirktir. Allah (*azze ve celle*) şöyle buyuruyor: *"Yoksa onların, Allah'ın dininde yasaklamış olduğu bir şeyi meşrû kılacak ortakları mı vardır"* (Şura, 21)

Allah'mı Size İzin Verdi Yoksa Ona İftiramı Atıyorsunuz?

"Size bu hakkı kim verdi?" sorusuna cevap verebilirler mi acaba Demokrat İslamcılar? 'Helaller sadece Allah'ın serbest bıraktıklarıdır, haramlar da yalnızca Allah'ın yasakladıklarıdır' diyen İslam Dini ile bu hakkı tüm yönleri ile halka veren Demokrasi Dini'ni nasıl bir araya getirebildiler?! Vallahi bu yeni dinin davetçileri İslam maskesi ile insanları aldatıyorlar. Çünkü onlar konuşurken tamamen bir Müslüman gibi konuşuyorlar. Yürüdükleri yolu, sanki insanlara yol gösterici olarak gönderilen peygamberin yoluymuş gibi lanse ediyorlar. Ancak tüm bunlarla beraber, Allah (*azze ve celle*)'nin en mukaddes hakkı olan helal ve haram belirleme yetkisini insanlara veriyorlar. Bunların misali, bir apartmanı bir tarafından bina ederken diğer tarafından harabeye çeviren kişinin misali gibidir. Bunlar, iman müessesini yerle bir eden ameller işlerken bir taraftan da, bu müesseseyi tesis ettiklerini iddia ediyorlar. Allah (*azze ve celle*) şöyle buyurmaktadır: *"Yoksa sizler insanlara iyiliği emrederken kendinizi unutup musunuz? Halbuki kitabı okuyorsunuz. Yoksa akletmiyor musunuz?"* (Bakara, 44)

Doğrusunu söylemek gerekirse, lafı fazla uzatmaya gerçekten gerek yok. Çünkü gerçekten din, Demokrat İslamcıların hâkim kılmaya çalıştıkları şekilde hâkim kılınsaydı, bunu herkesten önce peygamberler yapardı. Ve işleri gerçekten çok kolaylaşırdı. Ancak Allah (*azze ve celle*) şöyle buyurmaktadır: *"Senden önceki peygamberler de yalanlandılar. Ancak tüm eziyetlere ve yalanlamaya rağmen sabrettiler. Sonunda onlara yardımımız ulaştı. Rabbinin sözünü kimse değiştiremez. Nitekim peygamberlerin haberleri sana ulaştı."* (En'âm, 34)

Felaketin Boyutu

Bakın, Rabbimiz bir âyetinde şöyle buyuruyor: *"Kesilirken Allah'ın adı ile kesilmeyen hayvanlardan yemeyin; çünkü bu bir günahdır. Şeytanlar da dostlarına sizinle cedelleşmeleri için telkinde bulunurlar. Eğer onlara itaat ederseniz müşriklerden olursunuz."* (En'âm, 121)

Tefsir âlimleri kitaplarında bu âyetin iniş sebebine dair şöyle buyuruyorlar:

"Kâfirler, Müslümanlar ile tartışmak ve onların kafalarında dinleri hakkında şüphe oluşturmak için Allah'ın haram kıldığı leş hayvan hakkında Müslümanlara gelip şöyle söylemişler: 'Sizler, Allah'ın rızasını elde etmeye çalıştığınızı iddia ediyorsunuz. Ama Allah'ın öldürdüğü hayvanı haram kılıp, kendi elleriniz ile kestiklerinizi helal kılıyorsunuz.' Sonra Allah (*azze ve celle*) bu ayeti indiriyor: "*Eğer onlara itaat ederseniz (Yani artık leş hayvanları bu şüphe sebebi ile helal kıyorsanız) müşriklerden olursunuz.*" "(Ebu Davud, İbnu Mace, Tabarani, Nehhas, Beyhaki İbnu Abbastan rivayet etmiştir.)

Bu, o zamanın müşriklerinin sahabenin kafasını karıştırmak ve onları dinleri konusunda tereddüde düşürmek için attıkları bir şüphe. Buna karşın belki de günümüz çağdaşlarının önemsiz addedecekleri bu meselede Allah (*azze ve celle*) peygamberin ahabına bu üslûp ile cevap veriyor. Yani, eğer onlara itaat edip leş hayvanlarını helal kıyorsanız müşriklerden olursunuz.

Hâl böyle iken tamamen helal ve haram kılmak için kurulan ve anayasaya aykırı olmamak kaydı ile istediği herhangi bir şeyi serbest bırakmaya veya yasaklamaya kadir olan bu parlamentoların hâli ve onlara bu konuda destek çıkanların hâli nasıldır, varın siz düşünün.

Hatta bu parlamenterler Allah'ın Dini'nde haram olan bir şeyi serbest kılarken veya helal olan bir şeyi yasaklarken herhangi bir sebebe ihtiyaç duymazlar. Bu hususta, onlar için yasakladıkları veya serbest bıraktıkları şeyin maslahat adı altında yapılması yeterlidir. Parlamenterler, insanların nefsanî istek ve arzularını toplumun menfaati başlıklı önergelerle parlamentoya sunarak onların hayatlarını şekillendiren kanunlar koyarlar. Örneğin, Allah'a ve Rasûlü'ne savaş açmak manasına gelen faiz, ekonomik sebeplerden dolayı serbestleştirildi. Zina ve ahlaksızlık kişisel özgürlükler başlığı altında meşrûlaştırıldı. Alkollü içecekler ve meyhaneler turizm ve müreffehlik adı altında mubah kılındı.

Mesela, bizler kesin olarak biliyoruz ki İslam Dini'nin koyduğu yasalar çerçevesinde alkollü içecekler kat'î haramlardır. Herhangi bir milletvekili ülkenin çökmüş olan finansının canlanması için veya turizm piyasasına can vermek için kısa bir süreliğine alkollü içeceklerin satışının serbest bırakılması için parlamentoya bir önerge sunmak istese bu önerge asla garip karşılanmaz. Bu büyük ekonomik projenin yürürlüğe girmesi için diğer milletvekillerinin onayı yeterlidir. Ne zaman ki parlamentodaki çoğunluk bu önergeyi onayladı, işte o zaman içkinin tüketimi ve ticareti mubah olur ve kimse bu karara itiraz edemez.

Ve artık durum öyle bir hâl aldı ki, ülkemizdeki eşcinseller yaptıkları fiil sebebi ile ayıplanmamak için meclise önergeler sunmaya başladılar. Ve kendileri için korunma ve fiilleri için bir dokunulmazlık talep ediyorlar. Bu saydıklarımızın yasaklanması veya serbest bırakılması tamamen parlamentonun haklarındandır. Parlamentodaki Rabler kendilerine sunulan önergeler konusunda fikir alışverişinde bulduktan sonra dilediklerini yasaklarlar, dilediklerini de serbest bırakırlar. Ve Rabler Meclisi'nden çıkacak olan karara bütün vatandaşların itibar etmesi ve saygı duyması beklenir. Herhangi birisi İslam Dini'nin kırmızı çizgilerine tecavüz eden bu kanunlara itiraz ederse kendisi hakkında soruşturma başlatılıp cezalandırılır.

Demokrasi Dini ile yönetilen ülkelerde herhangi bir şeyin meşrû kılınması veya yasaklanması için sadece tek bir şart vardır. O da; o şeyin Rabler Meclisi'nin kubbesi altında bulunan parlamenterler tarafından onaylanması. Koydukları kanunun İslam Dini ile çatışması hiç önemli değildir. Zira Rabler Meclisi'ndeki parlamenterlerin rububiyeti Demokrasi Dini'nde Allah (*azze ve celle*)'nin rububiyetinden önce gelir. Ve o mecliste bulunan Rabler Demokrasi Dini'nin nazarında âlemlerin Rabbinden daha yüce ve daha değerlidir.

Müslümanın Kırmızı Çizgilerini İslam Belirler

İslam Dini'nde bir şeyin hak veya batıl, haram veya helal olduğuna karar vermek için yine İslam Dini'nden olan mercilere başvurulur. Bu merciler ise; Kur'an, Sünnet, icma ve var olan delillere kıyas yapabilme yetkisine sahip olan âlimlerin yapacağı kıyas. Bu gibi vasıflar akılla, zevkle ve istekle sabit olmaz. Soyut bir tecrübe veya derin bir deneyim de bu konuda söz sahibi değildir. Çünkü herhangi bir şeyi bu saydığımız vasıflar ile vasıflamak tamamen Rabbani bir haktır. Herhangi bir taifenin mesleğinin siyaset olması veya ırkının Arap veya Âcem olması veya bu taifenin çoğunluğu oluşturması onlara bu hakkı kazandırmaz. Eğer şeriat bir şeye hak veya batıl demiş ise tüm insanlar ve cinler toplansa da onun hak olduğu gerçeğini değiştiremezler. Bu, İslam Dini'nin onaylamış olduğu, Müslümanların da yakinen iman etmesi bir gerçektir.

Ancak Demokrasi Dini'nde bir şeyin hak veya batıl olması, güzel veya çirkin olması, ilerencilik veya gericilik diye vasıflanması tamamen Rabler Meclisi'ndeki çoğunluğa kalmıştır. Ve o mecliste çıkan herhangi bir kanun meşrûiyetini çoğunluğun kararı ile kazanmaktadır. Ancak buradaki başka bir problem; bu kanun çıkarken parlamentoda bulunan herkesin ismi ile çıkmasıdır. Yani parlamentoda çıkarılacak olan kanuna onay vermeyen insanlar bile kanun onaylandıktan sonra onay vermişler sayılır. Bu konuda herhangi bir önergenin kanunlaştırılması en azından 3 aşamadan geçer:

1. aşama; Önerge, Rabler Meclisi'ne sunulur ve tartışmaya açılır. Ve bu önerge sunulurken gözetilmesi gereken tek kural, sunulan önergenin Demokrasi Dini'nin kırmızı çizgilerine tecavüz etmemesi.

2. aşama; İşte bu bizim şu anda bahsetmiş olduğumuz aşamadır. O da bu yasa üzerinde oylama yapılması. Parlamenterlerin görüş alışverişi yaparak öneri ve düzeltmelerini sunduğu aşamadır. Önerge arz edildikten sonra oylamaya alınır. Herkes önergeye kendi penceresinden bakar. Dileyen itiraz eder, dileyen kabul eder; kimileri önergenin düzenlenmesini talep eder. Kimileri de bu konuda kararsız kalırlar. Eğer önerge çoğunluk tarafından onaylanırsa, yasa olmaya doğru yol alır.

3. aşama; Bu aşamada bu yasanın direkt olarak ya da devlet başkanının onayı ile kanunlaştırılması. Ancak bu önerge yasa olarak mecliste onaylandığı zaman çoğunluğun adı ile değil, parlamentonun tamamının adı ile kanunlaştırılıyor. Örneğin; Herhangi bir parlamenter Demokrasi Dini'nin kırmızı çizgilerine tecavüz etmeden hemcinslerin evliliği için bir yasa tasarısı önerse, o vakit parlamenterler bunun kabulü veya reddi için tartışmaya başlarlar. Her birisi fikrini belirtir. Herkes fikrini belirttikten sonra onaylayanlar çoğunluk mu azınlık mı bakılır. Eğer ki onaylayanlar onaylamayanlardan ve sessiz kalanlardan çok olursa, o vakit artık erkeklerin erkekler ile evlenebilmeleri çoğunluk tarafından kabul edilen bir yasa değil, parlamento tarafından kabul edilen bir yasa olarak kabul edilir. Resmî itiraz, önerge önerildiği zaman geçerlidir. Ancak önerge kabul gördükten sonra hiç kimse Rabler Meclisi'nin koyduğu bu kanuna itiraz edemez. Bu da İslamcı milletvekillerin içine düştükleri en rezil bataklıklardan sadece bir tanesidir. Ancak insanlarımızın çoğu bunu idrak edemiyorlar ve İslamcıların o meclislerde söz sahibi olmalarını sadece kötünün iyisi olarak yorumluyorlar.

Bu nedenle kitabımızın başında zikrettiğimiz gibi, eğer ki parlamento İslam şeriatının tatbik edilmesini önerirse ve bu önerge kabul görürse, bu İslam şeriatı olmaz. Çünkü İslam Dini'ne göre, İslam şeriatı önerilmeye açık bir yasa tasarısı değildir. İslam şeriatı, kendisini İslam'a nisbet eden insanların hayatlarını kendisi ile tanzim etmeleri gereken bir hayat nizamıdır. Zira parlamentonun tatbik edeceği şeriat nizamı, parlamenterler değiştiği zaman değişmeye mahkûm bir şeriat olacaktır. Çünkü şeriatı parlamento yolu ile hakim kılan parlamenterler, parlamentoda bulunan çoğunluğun onayı ile şeriatı hâkim kılmış olacaklar. Ve gün geldiğinde başka bir çoğunluk bundan hoşnut olmayıp başka bir ideoloji ile yönetilmek istediğinde bu düzen yıkılıp yerine belki de İslam'a taban tabana zıt olan bir düzen kurulacak. Ve o mecliste bulunan İslamcıların itirazı itirazdan öteye geçmeyecektir.

Onların çoğu İman Etmezler

Doğrusu, unutmamamız gereken çok önemli bir husus var. O da; İslam dini asla çoğunluğa bir ayrıcalık tanımamıştır. Hatta Kur'an-ı Kerim'e baktığımız zaman çoğunluğun genelde yerildiğini göreceğiz. Örneğin, "*Sen çok arzu etsen de insanların çoğu iman etmezler.*" (Yusuf, 103) âyetinde olduğu gibi.

Başka bir ayette; "*Onların çoğu Allah'a şirk koşmadan iman etmezler*" (Yusuf, 106)

Ayrıca şöyle buyuruyor: "*Eğer sen yeryüzünde bulunanların çoğuna uyarsan seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Zira onlar zanna tabi oluyorlar ve yalan söyleyip duruyorlar.*" (En'am, 116)

Ayrıca şöyle buyuruyor: "*Muhakkak ki Biz, bu Kur'an'da her türlü misali çeşitli şekillerde anlattık. Yine de insanların çoğu inkârcılıktan başkasını kabullenmediler.*" (İsra, 89) Bu konuda varid olan âyetler gerçekten çoktur.

Peki, asrımızda çoğunluğun mizanını düzgün bir mizan, doğru bir tercih, yerinde kanunlar koyan ve adaletli bir hâkim kılan nedir? "*Yoksa sizin kâfirleriniz onlarınkinden daha mı hayırlı yoksa sizin için kutsal kitaplarda zikredilen bir beraat mi vardır?*" (Kamer, 43)

İşte böyle! Doğrusu bu yeni dinin gerçek yüzünü Müslümanlara göstermek için birçok düşünür ve ilim adamı yazdı, çizdi. Bizim bu mütevazı risalede açıklamaya çalıştığımız şey, Demokrasi Dininin İslam Dinine taban tabana zıt olduğudur. Ta ki insanlarımız, birçoğunun konuşurken ballandırdığı bu musibetin ne derece tehlikeli olduğunu anlasınlar. Zira bu konuda yapılacak bir hata Müslümanın elindeki en değerli şey olan dini konusunda çok ölümcül olabilir. Böylece kişi dünyasını da ahiretini de harap eder. Rabbim, sizleri de bizleri de şirkin her türlüşünden beri olan ve hanif din olan İslam Dini üzere can veren kullarından eylesin.

Allah'a hamd ve Rasûlü Muhammed'e salât ve selam olsun. Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

Tercüme: **Ebu Mervan El-Halili**